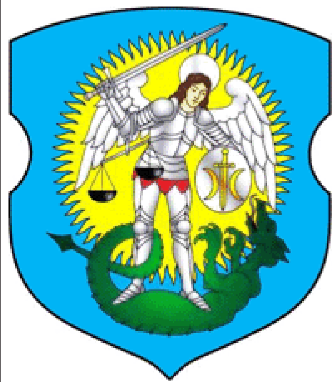

НЕЗАЛЕЖНАЯ ГАЗЕТА ШУМІЛІНШЧЫНЫ

СЬВІТАНАК

Беларусь, твой народ дачакаецца Залацістага, яснага дня! М. Багдановіч.

№15 (307) ЛІСТАПАД 2021 ГОД

COVID-19

У ПЛАНАВЫМ РЭЖЫМЕ

З 20 лістапада УАЗ "Шумілінская цэнтральная раённая бальніца, як і яшчэ тры раённыя бальніцы ў Віцебскай вобласці вярнуліся да аказання планавай дапамогі. Гэта адбылося ў сувязі "са стабілізацыяй эпідэміялагічнай сітуацыі", у мэтах аказання своечасовай медыцынскай дапамогі насельніцтву Віцебскай вобласці.

Цяпер ва УАЗ "Шумілінская цэнтральная раённая бальніца", УАЗ "Бешанковіцкая цэнтральная раённая бальніца", УАЗ "Дубровенская цэнтральная раённая бальніца", УАЗ "Расонская цэнтральная раённая бальніца" з 20 лістапала аднаўляецца аказанне медыцынскай дапамогі ў стацыянарных умовах пацыентам у адпаведнасці з профілем аддзяленняў.

Прынамсі, на сёняшні дзень у Шуміліне прадоўжаць прыём хворых COVID-19. Перадусім шэраг райбальніц Віцебшчыны прыпынілі шпіталізацыю хворых COVID-19.

Увогуле, Віцебская вобласць паступова змяншае ложкавы фонд інфекцыйных шпіталяў для хворых на COVID-19. У чатырох раённых бальніцах з 15 лістапада ўжо была пачалася праца у "звычайным рэжыме".

На дадзены момант агульная колькасць ложкаў у стацыянарах Віцебскай вобласці складае 7270 адзінак. Для аказання медыцынскай дапамогі пацыентам з каранавіруснай перапрафіліравана 3638 ложкаў. Раней былі вернуты ў звычайны рэжым працы 300 ложкаў. Усяго за адзін тыдзень яшчэ 465 інфекцыйных ложкаў перапрафіляваны для працы ў звычайным рэжыме.

Акрамя таго, раней, пачынаючы з 12 лістапада была прыпынена шпіталізацыя пацыентаў з такімі пнеўманіямі ў шэрагу раённых бальніц: Бешанковічаў, Дуброўна, Расон, Шуміліна. Усе гэтыя бальніцы з 15 лістапада адновяць працу ў звычайным рэжыме, запэўнівала Міністэрства аховы здароўя.

У цяперашні час працягваюць аказваць дапамогу пацыентам з COVID-19 Віцебская абласная лякарня, Віцебская абласная інфекцыйная лякарня, гарадская лякарня хуткай меддапамогі (тэрапеўтычны корпус), абласны скурвендыспансер (скурнае аддзяленне), Віцебская абласная радзільня, Віцебскі абласны цэнтр пульманалогіі і клінічны цэнтр.

Алесь Шумскі

ЗАРОБАК

НАТУРАЛЬНАЯ АПЛАТА ПРАЦЫ

КДК выявіў, што ў калгасах Віцебшчыны заробак выдаюць натурай.

Факты замены грашовай узнагароды натуральнымі відамі аплат выяўлены КДК у Віцебскай вобласці, у першую чаргу, у сельскагаспадарчых арганізацыях. Не сакрэт, што і ў Шумілінскім раёне таксама выдаюць частку заробкаў мясцовым калгаснікам прадуктамі. У некаторых гаспадарках прыходзіць аўталаўка, дзе выдаюць прадукты харчавання па спісах. Да прыкладу, у ААТ "Прыазёрны" ужо другі год кожны панядзелак у вёску Дабея і аграгарадок Амбросавічы прыязжае аўталаўка, дзе работнікам гаспадаркі выдаюць па спісах розныя крупы, локшыну, каўбасу, муку, цукар, мясны фарш, тварог, сятану, масла, алей. Праўда і тое, што прадукты хаця і свежыя, але асартымент сціплы, ды і кошты на іх нятанныя.

У сувязі з гэтым 23 і 24 лістапада КДК правёў "гарачую лінію" па пытанні абгрунтаванасці выдачы работнікам сельскагаспадарчых арганізацый у лік заработнай платы натуральнай прадукцыі: буйной рагатай жывёлы ў жывой вазе, мяса, збожжа, прадуктаў харчавання.

Акрамя таго, КДК паведаміў, што да 25 лістапада можна было выказаць сваё меркаванне аб фактах выплаты заработнай платы ў натуральнай форме, а таксама іншых пытаннях па гэтай тэме, дасылаўшы ліст па электроннай пошце на адрас па kgkvitebsk@mail.belpak.by з тэмай "Прапанова, натуральная аплата".

Ці дасылалі такія лісты работнікі сельскай гаспадаркі з нашага раёна – яшчэ невядома. А пакуль што, па ўсяму відаць – аўталаўка попыт людзей задавальняе. Нямала і такіх, што дзякуюць за такія падыходы. Бо калі не было спісаў на прадукты – заробкі поўнасцю даводзілася чакаць па 2-3 месяцы.

М. Амбросаў

ПАРТАЛ ТВАЙГО ГОРАДА: HTTP://SHUMILINA.BY

ВАЛАНЦЁРСТВА

ЛЕПШЫ ГРАМАДСКІ ЭКОЛАГ

Лепшым грамадскім эколагам прызнана Ірына Уладзіміраўна Кулікава з Шуміліна.

Як стала вядома, па выніках другога этапа рэспубліканскага конкурсу на лепшага грамадскага эколага Ірына Кулікава з Шуміліна заняла другое месца ў вобласці.

Дарэчы, грамадскім эколагам Ірына Кулікава працуе з 2017 года, на яе рахунку мноства рэальных спраў і рэалізаваных праектаў. Менавіта дзякуючы яе намаганням у Шумілінскім раёне створана грамадскае аб'яднанне па садзеянні ўстойліваму развіццю Шумілінскага рэгіёна «ЭкаБум».

Аб грамадскай дзейнасці Ірыны Кулікавай неаднойчы пісалі ў прэсе, яе ведаюць і за межамі раёна. Аднак варта нагадаць, што ў 2020 годзе пад кіраўніцтвам І. У. Кулікавай быў рэалізаваны праект «Новае жыццё двара «Прамень». Гэты праект быў накіраваны ў першую чаргу на прыцягненне грамадзян гарадскога пасёлка Шуміліна да добраўпарадкавання сваіх дваровых тэрыторый.

Чаму ўзнік менавіта гэты праект? Паводле Ірыны Кулікавай, ажыццяўленне праекта ўдалося дзякуючы выйграваму гранту ў конкурсе праектаў «ТАНДЕМ – V». Грант склаў каля 10 тыс. даляраў ЗША.

Як паказала рэальная практыка, актыўныя грамадзяне раёна змогуць не толькі самастойна вырашаць узнікаючыя актуальныя пытанні, але і мяняць прастору вакол сябе на карысць навакольнаму акружэнню. У чым сэнс падобных грантаў, хіба толькі ў набыцці матэрыяла і абсталявання? Не толькі ў гэтым галоўнае. Галоўнае – у салідарнасці людзей, якія затым аб'ядноўваюцца ў грамадзянскую супольнасць. Калі гарадскім двары з'явіўся тэнісны стол, трэнажоры і дзіцячы комплекс – дык тады жыхары дома адчулі сваё дачыненне і сваю адказнасць за навакольны свет.

Многія памятаюць і пра комплекс мерапрыемстваў па паляпшэнні ўмоў для развіцця ў Шумілінскім раёне веласіпеднага руху і велатурызму. Актывістамі аб'яднання «ЭкаБум» быў устаноўлены веламаячок (стэнд па самаабслугоўванні веласіпедаў), дадзены старт школе веласіпеднага руху (арганізацыі перадаедзены тры веласіпеды для абучэння жадаючых), выкананы дарожныя работы па ўладкаванні веладарожкі, выраблены макет і надрукаваны велатурыстычныя карты (1000 штук). Гэта былі вынікі праекта «Развіццё гарадскога веласіпеднага руху ў інтарэсах грамадскасці Рэспублікі Беларусь». Для «ЭкаБума» было выдзелена і асвоена 17,5 тысячы рублёў (8, 5 тыс. еўра).

З 2020 года Ірына Кулікава як грамадскі эколаг уваходзіць у склад Віцебскага абласнога каардынацыйнага экалагічнага савета, актыўна працягвае сваю работу па ахове навакольнага асяроддзя і экалагічнай асветы насельніцтва.

Алесь Прыбярэжны

УЛАДА

ПА ПОЎНЫМ КОШЦЕ

Цяпер у Шуміліне дзейнічае "закон аб дармаедах" па прынцыпу: "калі нідзе не працуеш дык заплаці па поўным кошце". Хто зараз у Шуміліне аплочвае тарыфы, павялічаныя ў пяць разоў?

Сумна вядомы Дэкрэт № 3 «Аб садзейнічанні занятасці насельніцтва» цяпер запрацаваў і ў нашым раёне. Нагадаем асноўнае палажэнне: дэкрэт прадугледжвае самыя розныя формы занятасці насельніцтва: работу па найме ў дзяржаўных ці прыватных арганізацыях, прадпрымальніцтва, рамесную дзейнасць, аказанне паслуг аграэкасядзіб, вырошчванне сельскагаспадарчай прадукцыі на прысядзібным участку, аказанне розных паслуг насельніцтву, іншыя віды занятасці.

Не адносяцца да катэгорыі незанятых у эканоміцы студэнты і навучэнцы вышэйшых і сярэдніх прафесійных устаноў дзённай формы навучання, служачыя ў арміі, бацькі, якія выхоўваюць дзяцей да 7 год, некаторыя іншыя катэгорыі грамадзян. Да занятых у эканоміцы адносяцца і грамадзяне, якія працуюць за мяжой. Галоўнае, каб гэты статус быў пацверджаны дакументальна.

Для асоб, якія ніякім законным спосабам не ўдзельнічаюць у эканоміцы, прадугледжана, што яны павінны кампенсаваць выдаткі на некаторыя сацыяльныя даброты.

Колькі чалавек у Шуміліне зараз плацяць па поўным кошце? На сёняшні дзень чыноўнікам райвыканкама і сельвыканкамаў удалося выявіць 16 такіх абавязаных дэкрэту плацельшчыкаў.

У адпаведнасці з Дэкрэтам Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь №3, асобы, якія не ўдзельнічаюць у эканоміцы, павінны аплачваць паслугі ацяплення, гарачага водазабеспячэння і газазабеспячэння па цэнах (тарыфах), якія поўнасцю кампенсуюць эканамічна абгрунтаваныя затраты на іх аказанне. Кожны квартал раённы выканаўчы камітэт па прадстаўленні камісіі па садзейнічанні занятасці насельніцтва зацвярджае спісы грамадзян, якія павінны плаціць за названыя паслугі ў поўным аб'ёме.

Да прыкладу, у чацвёртым квартале (з 1 кастрычніка па 31 снежня) 2021 года за паслугі гарачага водазабеспячэння па поўным кошце ў раёне плацяць 16 грамадзян, з іх 9 – у г. п. Шуміліна, 3 – у Обальскім сельсавеце, 3 – у Светласельскім сельсавеце, 1 – у Дабейскім сельсавеце. Па поўным кошце за ацяпленне плацяць 38 грамадзян: 18 – у г. п. Шуміліна, 6 – у Обальскім сельсавеце, 8 – у Светласельскім сельсавеце, 2 – у Мішневіцкім сельсавеце, па 1 – у Дабейскім, Лаўжанскім, Мікалаеўскім і Сіроцінскім сельсаветах. За газ (для мэт ацяплення) па поўным кошце плацяць 2 грамадзяніны – адзін у г. п. Шуміліна, адзін – у Дабейскім сельсавеце.

Па якіх тарыфах абавязаныя дэкрэту праводзяць аплату?

Павышэнне тарыфаў закранае

(працяг на стар. 2)

УЛАДА

(пачатак на стр. 1)

паслугі ацяплення, падагрэў вады і газ (для мэт ацяплення). Тарыфы на названыя паслугі павялічваюцца ў пяць разоў.

Дапрыкладу, бярэццаў разлік звычайная двухпакаёвая кватэра плошчай 55 квадратных метраў. У 2020 годзе падчас ацяпляльнага сезону (у лістападзе) плата за ацяпленне склала 17,78 рубля, падагрэў вады каштаваў 0,88 рубля за 1 кубічны метр, газазабеспячэнне – 0,1406 рубля за 1 кубічны метр. З кастрычніка 2021 года для ўласнікаў ці наймальнікаў жылля, якія не ўдзельнічаюць у эканоміцы, ацяпленне будзе каштаваць 92,28 рубля, гарачая вада – 4,30 рубля за 1 кубаметр, газ – 0,5082 рубля за 1 кубаметр.

Лічыце самі, як цяпер жывецца людзям, якія афіцыйна не могуць знайсці працу як у раёне, так і за яго межамі. Аб справядлівасці падобных "папулярных" у народзе дэкрэтаў казаць не даводзіцца, бо раней трэба было думаць галавой на выбарах. Як кажуць, "хацелі як лепей – а выйшла, як заўсёды".

М. Амбросаў

АДУКАЦЫЯ

ЗАМЕСТ ГАДЖЭТАЎ — МАЛАТОК

Адцягнуць сучасных дзяцей ад тэлефонаў, планшэтаў, кампутараў і бязмэтнага блукання па закутках сусветнага сеціва – задача не з простых, але цалкам выканальная. Гэта на практыцы даказвае педагог дадатковай адукацыі Шумілінскага раённага цэнтра дзяцей і моладзі Аляксандр Пціцкі, які з лёгкасцю прывівае вучням любоў да прыгожага ў аб'яднанні па інтарэсах «WOOD Майстар».

Аляксандр Пціцкі больш за дваццаць гадоў працуе з дзецьмі, вучыць іх майстэрству дрэваапрацоўкі, рабоце з цяслярскім і стalярным інструментам і, як сам прызнаецца, атрымлівае ад гэтага задавальненне.

– З самага дзяцінства любіў чараваць над дрэвам, – адзначае педагог. – Прадзед быў добрым рамеснікам: мог любую рэч у адзін момант паправіць ці аднавіць. Ад яго ў бабулі засталося шмат інструментаў. Мне было цікава ў гэта ўсё ўнікаць, вучыцца.

Вядома ж, я не магла не пацікавіцца, ці памятае Аляксандр сваю першую працу, на што ён з усмешкай адказаў, што яна, як першае каханне, не забываецца... Гэта былі невялікія фігуркі – салдацікі, якія выразаў складаным ножыкам.

У працы педагога, на думку суразмоўцы, самае галоўнае – творчасць і палёт фантазіі. Майстэрня раённага цэнтра дзяцей і моладзі запоўнена разнастайнымі рукатворнымі штучкамі. Тут і сувеніры, і цацкі, і карысныя ў побыце прылады: лыжкі, кухонныя лапаткі, апрацоўчыя дошкі і шматлікае іншае. Калі на ўсё гэта глядзіш, здаецца, што праз хвіліну-другую драўлянае царства ажыве.

– Натуральна, не ва ўсіх маіх падапечных адразу ўсё атрымліваецца, але да кожнага я штораз падыходжу і паказваю-расказваю, – працягвае Аляксандр Пціцкі. – Праўда, хлопцы часам саромеюцца прызнацца ў няўменні. Ды і ў цэлым працаваць з дзецьмі няпроста. Адразу яны прыходзяць як вожыкі: паказваюць свой характар, прыцягваюць увагу, праяўляюць лідарскія якасці. Дзеці вельмі глыбокія, усё адчуваюць, асабліва фальш і няшчырасць. Таму стараюся для кожнага стаць сябрам. Падтрымліваю добрыя таварыскія адносіны і са сваімі выпускнікамі, а гэта для педагога вельмі важна.

Аляксандр таксама адзначыў, што час бярэ свой і накладвае адбітак на дзяцей. Пакаленне за пакаленнем змяняюцца. З імі мяняецца і сам майстар.

– Праблема сучасных дзяцей у тым, што яны перасталі бачыць аб'ём, у іх у прыярытэце плоскасці, іншымі словамі, хлопцы бачаць толькі двухмернае прастору, – кажа Аляксандр Яўгеневіч. - Пачынаеш тлумачыць, паказваць, яны губляюцца. А мая задача як майстра і педагога – пераканаць вучняў, што яны могуць шмат зрабіць самі і атрымліваць ад гэтага максімум задавальнення. Жадаецца, каб у рабят вочы загараліся. Калі гэтай мэты дасягаеш, можна быць упэўненым, яны не кінуць гэты занятак.

Яшчэ адной важкай праблемай педагог называе змяненне сістэмы інтарэсаў: праца сёння фактычна выцеснілі планшэты, прыстаўкі і тэлефоны.

– Працаваць рукамі дзецям складана, магчыма, яны проста не прывучаны да гэтага, – дадае суразмоўца. – Хлопчыкі і дзяўчынкі пераканания: зараз усё можна купіць. А калі і захапляюцца якім-небудзь родам дзейнасці, то ім падавай усё і адразу. А так не бывае, патрэбны час, праца і стараннасць.

Аляксандр Пціцкі практыкуе індывідуальны падыход: перад наборам групы гутарыць з кожным прэтэндэнтам (часта і з бацькамі), настройваючы на цяжкую працу, бо дрэваапрацоўка – гэта не канвеерная вытворчасць.

– Разам з некаторымі недахопамі ў сучасных дзяцей ёсць і вялікая колькасць пераваг, – лічыць майстар. – Хлопцы ставяць перад сабой мэты і ідуць да іх любымі шляхамі (не без маёй дапамогі, вядома). І дабіваюцца іх! Дарэчы, у дзяцей, якія прыходзяць да мяне, часцей за ўсё павялічваецца паспяховасць у школе. І гэта не супадзенне. Проста яны вучацца даводзіць справу да канца, знаходзяць навык атрымання выніку сваёй працы.

Па словах майстра, па школьнай праграме хлапчукі праходзяць прыладу розных станкоў, вучацца спраўляцца з ручной прыладай. Гэтага цалкам дастаткова, каб стаць гаспадаром у доме, не звяртаючыся да паслуг прыватных майстроў, калі спатрэбілася карціну павесіць ці, напрыклад, камоду паправіць. А аб'яднанне па інтарэсах – гэта зусім іншая гісторыя. Хоць у стагоддзе інфармацыйных тэхналогій, вядома, няпроста прыцягваць дзяцей да працы. Але і гэтыя навінкі педагогі выкарыстоўваюць для працы: ствараюць і паказваюць прэзентацыі ў школах, групы аб'яднанняў па інтарэсах ёсць у сацсетках.

Для азнаямлення дзяцей з прыродай майстар водзіць іх у дэндрапарк. Тамака яны назіраюць за навакольным асяроддзем, а заадно нарыхтоўваюць матэрыял для будучых вырабаў. Дарэчы, вы ведалі, што некаторыя пароды дрэў, якія на першы погляд суцэль бяскрыўдныя, у вызначаных умовах досыць небяспечныя? Напрыклад, свежаспілаваны дуб таксічны, таму дошкі голымі рукамі браць не рэкамендуецца. Алешына вельмі пыльная, такім чынам, для алергікаў яна небяспечная.

– Дрэва, яно жывое, яго трэба адчуваць, у кожнай пароды свой характар, – пераканаы педагог. – Паверце, дарагога варта назіраць, як рабяты захоплена навострываюць прыладай патрэбныя рыскі на дрэве. Часам ствараецца ўражанне, што ў гэтыя імгненні яны нікога і нічога не заўважаюць, і я стараюся не парушаць гармонію рабят і іх твораў.

Аляксандр Яўгенавіч расказаў, што спрабаваў набіраць у групы і першакласнікаў. Зразумела, што ручкі слабыя, але пацыху і яны напрацоўваюць пэўныя навыкі і ўменні. Педагог таксама не хавае, што ў ліку яго выхаванцаў ёсць і такія хлопцы, якіх прыводзяць бацькі, пераследуючы выключна выхаваўчую мэту. Гэтыя хлопцы, вядома, навучацца і малаток трымаць, і пілаваць, і габляваць, але не больш за тое.

Адмысловая ўвага ў працы займае працу з асаблівымі дзеткамі.

– Безумоўна, да такога занятку рыхтуюся больш старанна: падбіраю тэмы, якія падыдуць рабятам, надаю асаблівую ўвагу развіццю дробнай маторыкі рук, тэхніцы бяспекі, – кажа Аляксандр Пціцкі. – Я займаўся з дзіцем, у якога была дыягнаставана гемафілія. Страшна. Але мы змаглі! Цяпер ён дома абсталяваў майстэрню і вырабляе ручны гадзіннік.

Выхаванцы Аляксандра Пціцкага бяруць удзел у конкурсах рознага ўзроўню і часта становяцца пераможцамі. А гэта і ёсць найлепшая ўзнагарода для педагога.

Пераклад з расейскай рэдактара vitvesti.by

ЗДАРЭННЕ

ВЫМАНІЛІ ГРОШЫ З КАРТКІ

У жыхаркі Шумілінскага раёна выманілі грошы з банкаўскай карткі.

Жанчына пацярпела ад ліхадзеяў, калі прадавала на «Куфары» паліто.

Перадусім ёй патэлефанаваў патэнцыяльны «пакупнік» і распавёў, што хоча як мага хутчэй набыць паліто. Ананім папрасіў нумар банкаўскай карткі, на якую нібыта пералічыць грошы за пакупку. Даверлівая жанчына, якая нават нічога не западозрыла, адправіла незнаёмцу патрэбныя лічбы. Затым літаральна праз некалькі хвілін з банкаўскай карткі жанчыны зніклі ўсе наяўныя грошы (110 рублёў).

Злачынца ў вышуку. А міліцыя ў чарговы раз папярэджваюць жыхароў раёна: нікому не паведамляйце нумары сваіх банкаўскіх картак, бо імі могуць пакарыстацца злодзеі.

Сяржук Крупскі па матэрыялах СК.

КУЛЬТУРА

ЛЯЛЬКІ – ГЭТА ЦЭЛЫ СВЕТ

Кацярына Барабанава – кіраўнік і мастак-пастаноўшчык узорнага лялечнага тэатра «Батлейка» Шумілінскага раённага Дома рамёстваў, рэжысёр, скульптар, дэкаратар, бутафор, а яшчэ... крышачку чараўніца. Бо загадкавы свет лялек поўны таямніц і казак, фантазій і творчасці, а яшчэ цярпення і карпатлівай працы.

Падчас размовы з Кацярынай Барабанавай я заўважыла, што многія лялькі вельмі падобныя да свайго аўтара, але кожная – са сваім характарам і разыначкай. Гледзячы на тэатральных (трасцявых і пальчаткавых) лялек, разумееш, перад табой – творы мастацтва, у якіх так шмат прыгажосці, святла і высакароднасці. Несумненна, я чула, што пап'е-машэ – гэта злепленая папяровая маса, але ўпершыню ўбачыла маленькія лакаваныя гумовыя боцікі на лялячцы з... паветранага шарыка!

– У мяне шмат усякай усячыны, – з натхненнем расказвае субяседніца. – Я нічога не выкідваю, захоўваю тканіны, спражкі, упрыгожванні з адзення, абутку і сумак. Тое, што любы іншы напэўна выкіне, мне спатрэбіцца.

Дарэчы, вырабу лялек Кацярына нідзе не навучалася, яна самавук. Але гэта не перашкаджае штораз заваёўваць новыя ўзнагароды на конкурсах рознага ўзроўню. А натхненне майстрыца чэрпае проста з казак.

– Для пачатку па матывах таго ці іншага твора пішу сцэнар, паралельна прадумваю выявы будучых лялечных герояў, – тлумачыць Кацярына Барабанава. – Чаму лялечны тэатр «Батлейка»? Гэта ўнікальны свет, дзе суседнічаюць радасць і смех, фантазія і мудрасць, шчасце і натхненне. Ён падабаецца не толькі дзецям, але і дарослым. Бо кожны новы паказ навявае пэўныя ўспаміны, уражвае ўяўленне, ненадакучліва павучае, тым самым выклікаючы захапленне ў душы гледача.

На нараджэнне адной лялькі патрабуецца не менш за тыдзень. За гэты, здавалася б, невялікі тэрмін майстар укладвае ў яе свае эмоцыі і часцінку ўласнай душы. На тое, каб падрыхтаваць увесь спектакль, у мастака ідзе да двух месяцаў.

Першапачаткова Кацярына прадумвае вобраз, праўда, яна не малюе эскізы, а робіць усё з ходу, па памяці. Затым вырабляе галаву, доўга працуе над асобай, гэта, мабыць, адзін з самых складаных працэсаў. Наступны этап – цела і канечнасці... Потым надае лялькі патрэбную форму і апранае, вядома ж, не забываючы аб вейках, вусах, барадзе, валасах. Усе выявы ў яе творах – рэальныя. Напрыклад, лялька з тэлефонам, у якой на галаве бігудзі, – такой ёй прадстаўлялася галоўная гераіня песні Алы Пугачовай "Справе час".

– Паколькі мы, работнікі Дома рамёстваў, у тым ліку акцёры, тое самае складанае і важнае – умець кіраваць лялькамі, навучыцца зліваца з імі ў адзінае цэлае і рабіць так, каб глядач паверыў героям, – падкрэслівае Кацярына Барабанава. – Паверце, лялькі – гэта цэлы свет, які прыўносіць у наша паўсядзённае жыццё прыгажосць, фантазію і натхненне. Мусіць, каб усё атрымалася, неабходна быць вечным дзіцем, захоўваючы ў сабе дабрыню і непасрэднасць.

Пераклад з расейскай рэдактара vitvesti.by

АБ'ЯВА

• Каб атрымліваць кожны нумар газеты «Світанак» паведаміце рэдакцыі аб гэтым – зрабіце бясплатную падпіску. Калі не жадаеце атрымліваць газету, то патэлефануйце.

• Калі прачыталі "Світанак", то калі ласка, перадайце знаёмым.

• Наша газета стала размяшчаецца на партале http://kamunikat.org, дзе зацікаўленыя грамадзяне могуць яе спампаваць са старонкі: http://kamunikat.org/svitanak.html для далейшага выкарыстання яшчэ да з'яўлення газеты на паперы.

ЛІКВІДАЦЫЯ

«ПАД КАНЕЦ СВАЙГО ІСНАВАННЯ РЭЖЫМ СКІНУЎ УСЕ МАСКІ»

Вярхоўны суд задаволіў пазоў Міністэрства юстыцыі і ліквідаваў адно са знакавых грамадскіх аб'яднанняў — Таварыства беларускай мовы імя Ф. Скарыны (ТБМ). З нагоды таго, што адбылося, Филин пагутарыў аб іміджавых стратах і духоўным набыцці з філосафам, рэдактарам часопісу ARCHE Валерам Булгакавым.

— Я думаю, тут разлік на тое, каб спецыяльна ліквідаваць іміджавыя арганізацыі. Каб нанесці ўдар па тых структурах грамадзянскай супольнасці, якія ведае фактычна кожны палітычна актыўны чалавек у Беларусі, і тая публіка за мяжой, якая цікавіцца беларускай палітыкай.

Перш за ўсё гэта робіцца дзеля застрашэння. З разлікам на тое, што ў звычайнага абывацеля, які пабачыць, што справы дайшлі да ліквідацыі так званых кітоў грамадзянскай супольнасці, якія існавалі ў Беларусі апошнія 30 гадоў, гэта можа рэфлекторна выклікаць паніку, страх, баязнь у сувязі з тым, што і да яго таксама можа дайсці чарга.

Па-другое, беспрэцэдэнтнае закручванне гаек у палітычнай сферы — гэта, безумоўна, знак унутраным і знешнім назіральнікам аб тым, што мы фактычна падыходзім да ўзроўню позніх савецкіх часоў. І ТБМ, і ПЭН-цэнтр, і БНФ, і шэраг іншых структур узніклі на хвалі перабудовы. ТБМ з'явілася ў 1989-90 гадах.

На ўзроўні палітычных мэсэджаў, якія дасылаюць цяперашнія беларускія ўлады, мы бачым, што яны робяць курс на вяртанне да познесавецкага палітычнага ландшафту, калі існавалі толькі афіцыйна дазволеныя грамадскія аб'яднанні, ці то «общество женщин», «общество борьбы за мир», пазней «общество трезвенников» і гэтак далей.

І гэта вельмі небяспечны знак, паколькі калі гэта дынаміка будзе працягвацца, то пад ударам прымусовай ліквідацыі апынуцца тыя астраўкі свабоды і вольнадумства, якія яшчэ ёсць.

— А яны яшчэ ёсць у нас?

— Ёсць шэраг драбнейшых структур, якія маюць статус афіцыйна зарэгістраваных. Тыя ж палітычныя партыі, якія маюць апазіцыйныя погляды да кіруючага рэжыму. Яны зараз праходзяць перарэгістрацыю, але ж пытанне яшчэ адкрыта.

Апрача гэтага застаюцца нейкія раней зарэгістраваныя СМІ, накшталт «Народнай Волі» Іосіфа Сярэдзіча.

І калі іх не застанецца, Беларусь ператворыцца ў БССР узору 1985-86 гадоў.

Атрымалася, што пад канец свайго існавання лукашэнкаўскі рэжым нарэшце скінуў усе маскі. Усё, што адбываецца, мае яшчэ дадатковы сэнс у плане канфрантацыі з Захадам, бо не сакрэт, што шмат якія грамадскія арганізацыі ўспрымаліся кіруючай уладай як «кліентура Захада».

Прычым, я маю на ўвазе перш за ўсё грамадскія арганізацыі, якія займаліся тымі ж гендэрнымі ці экалагічнымі праблемамі. Таму гэта мае яшчэ і знешнепалітычны аспект. Гэта адзін са знакавых сімптомаў буйнамаштабнай канфрантацыі з Захадам.

Пасланне тут відавочна: мы знішчым вашу «кліентуру», калі вы не прыміце нашы ўмовы — прызнанне Лукашэнкі як законна абранага прэзідэнта і ўвогуле гарантаванне статуса-кво, якое існавала да прэзідэнцкіх выбараў.

— А ці зможа таварыства аднавіць сваю працу, як некаторыя НДА, за мяжой?

— Для самога таварыства наладзіць працу дзесьці за мяжой не вельмі зручна, як, напрыклад, для тых жа курсаў «Мова Нанова». Бо ТБМ — гэта была арганізацыя, якая праграмна вяла сваю дзейнасць у Беларусі, якая спрабавала наладжваць дыялог з уладамі, якая спрабавала наладзіць першы беларускі ўніверсітэт, якая мела два зарэгістраваныя СМІ — «Новы Час» і «Наша слова». Усім сваім статусам і сваёй праграмай арганізацыя была моцна ўкаранёна да Беларусі.

Я не думаю, што яе можна перавезці за мяжу цалкам, але за мяжу можна будзе вынесці нейкія фрагменты дзейнасці, тыя ж СМІ, нейкія навучальныя адукацыйныя праекты. Але як арганізацыя, якая працавала з беларускімі школьнікамі, са студэнтамі, выкладчыкамі, лакальнымі ўладамі, — яна не зможа па-за межамі ў такім выглядзе функцыяваць.

— Якія думкі ў вас наогул выклікае тое, што зараз адбываецца з усім, што мае дачыненне да беларускай мовы?

— Беларусь — дэ-факта расейскамоўная краіна. Мы бачым, што беларуская мова ў апошнія дзесяцігоддзі ў нашым грамадстве паўнавартасна не функцыянуе. Лукашэнкаўскі рэжым у гэтым пытанні падыходзіць так, як падыходзілі тыя ж савецкія кіраўнікі ў апошнія часы. Я нагадаю, што ў 1985-86 гадах у Мінску не было ніводнай школы з навучаннем на беларускай мове.

Таму зараз не адбываецца нічога новага. Гэта вяртанне да змрочнай познесавецкай рэальнасці. Але ў сучаснай сітуацыі ўсё ж такі беларуская супольнасць мае большую свабоду дзеянняў — ёсць прыватныя выдавецтвы, ёсць прыватныя грамадскія ініцыятывы, ёсць курсы «Мова Нанова», ёсць маса іншых сфер, дзе можна захоўваць сваю ідэнтычнасць.

— Вы кажаце аб усім гэтым ў цяперашнім часе? Бо шмат чаго з пералічанага зараз ліквідавана.

— Так, я хачу сказаць, што ўвесь гэты ідэалагічны дыктат хутчэй за ўсё не будзе мець ніякіх наступстваў. Бо дзяржава не мае бясконцую колькасць рэсурсаў, каб зусім задушыць беларускамоўных людзей. Наадварот, людзі яшчэ больш мабілізуюцца, каб даць адпаведны адказ на ўсе гэтыя выклікі.

Я не аднашуся да гэтый ліквідацыі, як да чагосьці канчатковага. Гэта палітычная рэакцыя закручвання гаек па звычайным савецкім сцэнары рэжама, які летась крыху не сканаў. Таму думаць, што зараз яны наносяць нейкі смяротны ўдар — не.

Але ж мы павінны быць гатовыя да таго, што беларускае грамадства рэальна падзелена. Шмат для якіх беларусаў беларуская мова не з'яўляецца каштоўнасцю — і гэта рэальная праблема, на якой будуць спекуляваць і іншыя палітыкі, якія прыйдуць ужо наўзамен Лукашэнкі.

Цяпер адбываецца драма, не хачу казаць, што гэта трагедыя. І не трэба думаць, што калі Лукашэнка сыдзе, усё адразу скончыцца хэпі-эндам.

— Ці не падалося вам, што за апошні год людзей, якія перайшлі на беларускую мову ці сталі ёю цікавіцца, стала значна больш?

— Я бы сказаў, што ўвогуле ў людзей, якія бралі ўдзел ў мінулагодніх палітычных кампаніях, з'явіўся інтарэс да Беларусі, як да краіны, нацыі. Беларусы пачалі цікавіцца сваёй гісторыяй, шмат у каго проста расплюшчыліся вочы на сваю ўласную краіну. І мова толькі адзін з элементаў светапогляду. Гэта адзін з краеўгольных камянёў, як і беларуская гісторыя, беларуская нацыя, беларуская дзяржаўнасць.

Гэтыя людзі фактычна абудзіліся, зацікавіліся беларускай праблематыкай. І гэта вельмі пазітыўная тэндэнцыя, бо яна не скончылася цяпер. Напрыклад, мы бачым як за апошні год выраслі аўдыторыі тэлеграм-каналаў беларускамоўных СМІ. Гэтыя людзі нікуды не дзеліся, яны засталіся ў гэтым новым для сябе гравітацыйным полі.

gazetaby.info

НОБЕЛЕЎСКІ ЛАУРЭАТ

«ЛУКАШЕНКО САМ ДЕЛАЕТ ИЗ СВОЕГО НАРОДА ЕЩЕ БОЛЬШЕГО РЕВОЛЮЦИОНЕРА»

Светлана Алексиевич стала одной из четырех нобелевских лауреаток, которые подписали открытое письмо к ЕС с просьбой о гуманном обращении с мигрантами, стремящимися попасть в Евросоюз через Беларусь. Кроме белорусской писательницы, обращение подписали лауреатки Нобелевской премии по литературе Эльфрида Елинек, Герта Мюллер и Ольга Токарчук.

Сама Светлана Алексиевич то, что происходит внутри Беларуси и на ее границах, считает взаимосвязанным.

— Вдруг ты начинаешь понимать, что после того, что происходит в Беларуси, это уже последняя капля... Это же очень опасно, люди же там стреляют, пока в воздух, но могут скоро и друг в друга, — высказала опасения писательница в эфире «Дождя». — Конечно, эти люди — заложники, их обманывают. Многие из них продают, как пишут наши журналисты, свои дома, свои последние драгоценности со свадьбы. Их обманули, им сказали, что тут они спокойно придут к какой-то новой жизни.

Польша по-своему права. Они понимают, если откроют (границы — С.), то они не закроются. Самолеты будут везти все новых и новых людей...

Чудовищно, весь город Минск — это уже столица Ирака, везде эти люди. Стоят палатки в парках. Это тысячи людей.

Что делать? Должно быть усилие дипломатии всего мира, во всяком случае этого региона, европейской дипломатии, чтобы все-таки надавить на Путина и Лукашенко и заставить их как-то цивилизованно вести (отношения с миром — С.). Мы все-таки в XXI веке. Зачем все это варварство?

Все наши тюрьмы заполнены людьми, которые избиты, детей забирают у родителей. Не могу забыть случай, который мне рассказали для новой книги, когда девочка вернулась из школы, а дома нет ни мамы, ни папы. И она в дневнике учительнице пишет: «Я повешусь, меня забирают в приют».

Изо дня в день слышишь какую-то совершенно нечеловеческую информацию о ситуации в Минске. А то, что происходит на границе, — это же порождение минских фантазий, это же лукашенковские фантазии. Это продолжение того же. Промолчала Европа, промолчала Россия, и даже защищала Лукашенко в том, что он творит это варварство. Вот он и показал, на что еще способен.

Возвращаясь к событиям 2020 года в Беларуси, в которых писательница и сама принимала участие, она объясняет, почему Координационный Совет не призывал людей к радикальным действиям.

— Во-первых, я очень горда за наших людей, особенно за молодых людей. Многих из них сажают на 6,7,10 лет колонии, и вот им в суде дают последнее слово — вы бы знали, какие это прекрасные слова! Какие это прекрасные люди — эти новые люди!

Пусть нас обвиняют, Координационный Совет, что мы были за шарики и цветы, дескать, цветами и шариками диктаторов не свергают. Но нам казалось, уже XXI век, и должны быть другие формы сопротивления, а не как в 17 году, брать почту и телеграф.

Нам казалось, что мы можем достать из людей какую-то другую энергию. И она действительно была. Я была среди этих людей на Маршах. Они не шли что-то поджигать или захватывать. Было ощущение праздника — оказывается, нас так много, оказывается, мы вместе. Когда я смотрела на этих людей, на их лица, было такое ощущение, что вот в этой стране я хочу жить. Я влюбилась в собственный народ в эти месяцы, в эти дни...

Я бы не хотела быть тем лидером, который поведет людей на кровь, — отметила Алексиевич.

В настоящее время она опасается угрозы в Беларуси гражданской войны.

— Да, мы ушли с улицы, но это все осталось у нас в голове, у нас в памяти, несмотря на ту жестокую травму, которую диктатор нанес своему народу, когда он избил собственный народ, поставил, как ему кажется, на колени. И в то же время он не может успокоиться, потому что видит, что люди

(працяг на стар. 4)

НОБЕЛЕЎСКІ ЛАУРЭАТ

(пачатак на стар. 3)

молчат, но они думают. И у него нет сил, чтобы что-то с этим сделать.

Наверняка, сейчас придут другие люди. Потому что Лукашенко сам делает из своего народа еще большего революционера, чем он был в августе. Сейчас люди уже не с шариками-цветочками пойдут. Думаю, что они пойдут, но я боюсь гражданской войны. Сейчас нет единой Беларуси, — говорит нобелевская лауреатка.

Рассуждая о будущем, она обращает внимание на опасность, которую вызывает союз Путина и Лукашенко.

— Я уверена, что не может быть долговечным что-то, что стоит поперек времени и прогресса. Я разговаривала с детьми-семиклассниками — и это уже революционеры. И сделала их революционерами именно эта ситуация. События с самолетом, сейчас мигрантский кризис— все это заставляет Европу понять, что это не только белорусская проблема, это становится проблемой Европы, это взрывает мир и стабильность в Европе... Но союз Лукашенко и Путина — это то, что делает Европу осторожной. Этот союз становится достаточно опасным. Они все больше становятся похожими друг на друга...

Диктатура — это примитивное создание, примитивное устройство. В России или у нас сейчас во главе люди, которые в 90-е годы не могли бы открыть рта, это было бы стыдно — произносить эти вещи. А сейчас это нормально, это философия государства сегодня...

Оказалось, что демократия, если она и была в Беларуси и России, — это такое хрупкое существо, его очень легко опять посадить в клетку и пользоваться только на вынос, когда едешь в Европу...

Мы безоружны против такого тотального зла, когда зло без правил, — сказала писательница.

Она призналась, что сама очень хотела бы вернуться домой и отметила, что гордится людьми, «которые остались там и с достоинством как-то проживают это время».

— Я думаю, что белорусы сегодня не хотят президента, они хотят парламентскую республику, они настолько испугались тому опыту, который они прожили за эти 26 лет, что навряд ли у нас будет президент. У нас будет парламентская республика, — заключила Светлана Алексиевич.

gazetaby.info

ІНТЭРВ'Ю

ІНТЭРВІЮ BBC ЯК ЗАКЛЮЧНЫЯ КАДРЫ ДРЭННАГА ФІЛЬМУ

Журботныя, тужлівыя, безнадзейныя чэргі ля «Валадаркі», «Амэрыканкі» і дзясяткаў іншых беларускіх турмаў не скарачаюцца, а толькі растуць.

Для многіх, хто стаіць у гэтых чэргах, трымаючы ў руках няхітрыя перадачы з харчоў і цёплых рэчаў, жыцьцё замерла пасьля арыштаў блізкіх і родных. Колькі надзеі жыло ў гэтых чэргах усе апошнія месяцы — на тое, што вось-вось каток рэпрэсій спыніцца, што рэжым прымусяць да амністыі і яны нарэшце ўбачаць сваіх блізкіх на свабодзе.

І як балюча гэтым людзям асэнсоўваць, што час вызваленьня хаваецца недзе ў смузе няпэўнай будучыні. А тое, што рэжым не дамогся свайго ў спэцаперацыі зь мігрантамі, для іх асабіста надзеі зусім не дадае.

З карэспандэнтам BBC Стывэнам Розэнбэргам Аляксандар Лукашэнка размаўляў так, нібыта перад ім не журналіст, а ўвесь ненавісны калектыўны Захад у адной асобе, які замахнуўся на ягоную асабістую ўладу. Рэдка калі раней яго можна было бачыць падчас інтэрвію такім азлобленым, раздражнёным, нецярплівым і нецярпімым.

Зь яговых рэплік, поўных варожасьці і нянавісьці да сваіх палітычных апанэнтаў, стала ў агульных рысах зразумела, што чакае беларусаў у бліжэйшыя месяцы.

Пералік прыблізна такі:

ніякіх перамоваў са «здраднікамі»

палітвязьняў у Беларусі няма — ёсьць крымінальнікі

каго са «здраднікаў» не ліквідавалі — ліквідуем у найбліжэйшы час; выражам усіх мярзотнікаў, якіх вы фінансавалі

санкцый не баімся, што нам трэба прадаць — прададзім; і з кожным днём будзем жыць усё лепш.

Лукашэнка даваў гэтае інтэрвію, ужо ведаючы, што спэцапэрацыя зь мігрантамі практычна правалена. І рэжым не атрымаў і не атрымае тых дывідэндаў, на якія разьлічваў. Дзьве тэлефонныя размовы з фраў Мэркель, якія, па сутнасьці, нічога канкрэтнага і рэальнага не прынесьлі, — ня той барыш, які б апраўдваў такія калясальныя намаганьні.

Так, спробы перакідаць мігрантаў празь мяжу яшчэ працягваюцца, лягер у лягістычным цэнтры ля Брузгоў пакуль існуе, але гэта хутчэй рэшткавая зьява. Заключныя кадры дрэннага фільму. Проста трэба ж некуды падзець тыя некалькі тысяч зьвезеных з Блізкага Ўсходу няшчасных людзей. Тым больш што Беларусь ужо засыпае сьнегам. Цяжка ўявіць, што магчыма зноў арганізаваць дэмаралізаваны і застуджаны натоўп на нейкае падабенства таго штурму, што быў наладжаны ў Брузгах у сярэдзіне лістапада.

Ніякай заўважнай шкоды сумежным зь Беларусьсю краінам Эўразьвязу гэта ўжо не прынясе. І палякі, і літоўцы навучыліся эфэктыўна супрацьстаяць штодзённым начным вылазкам. На мяжы сканцэнтраваныя вялікія сілы пры маштабнай падтрымцы многіх краін Эўразьвязу і НАТО.

Агрэсіўных «турыстаў» хутка ловяць і выправоджваюць назад. Сяго-таго затрымліваюць і прыцягваюць да адказнасьці. Асобных — без празьмерна доўгіх працэдураў выпраўляюць на радзіму. У публічных выступах польскіх і літоўскіх афіцыйных асобаў усё больш стрыманага аптымізму і пераможных нотак. Так, крызіс яшчэ не завяршыўся, але ў ягоным выніку ўжо мала хто сумняецца.

І ў любым выпадку — ніякіх палітычных перамоваў, гандлю з Лукашэнкам на гэтую тэму Эўразьвяз ужо весьці ня будзе. Самая апошняя заява на гэтую тэму міністра замежных спраў Польшчы Зьбігнева Раў: Варшава гатовая абмяркоўваць міграцыйны крызіс з Масквой. Зь Менскам — толькі «тэхнічныя пытаньні на тэхнічным узроўні».

Больш санкцый — больш палітвязь-няў

Сам Лукашэнка прайграваць не прывык і ўспрымае падобныя правалы надзвычай хваравіта. Ягоная звычайная тактыка: біць, зьнішчаць апанэнта, якога ён лічыць слабаком. Раней гэта, як правіла, прыносіла посьпех, і ён рана ці позна дамагаўся свайго. Цяпер, выглядае, насталі іншыя часы.

Чым ён адкажа Захаду? Ужо адказаў: «Мы выражам усіх мярзотнікаў, якіх вы фінансавалі». А многія ж разьлічвалі на тое, што праз паўтара года рэпрэсій ён супакоіцца, што пасьля здушэньня пратэстаў надыдзе адліга...

Тэзіс Іосіфа Сталіна пра «абвастрэньне клясавай барацьбы па меры набліжэньня да сацыялізму» працягвае працаваць. Можна толькі здагадвацца, чыя чарга настане цяпер, калі асноўная маса найбольш актыўных удзельнікаў пратэстаў 2020 году ўжо за межамі Беларусі.

У сацсетках усё больш паведамленьняў пра тое, што рэпрэсіі распаўсюджваюцца на тых, хто падпісваўся за альтэрнатыўных кандыдатаў, чый удзел у маршах вылічылі па білінгу тэлефонаў... Вось пазвальняюць, паарыштоўваюць, выштурхнуць за мяжу ўсіх — і тады ўжо «будуць жыць усё лепш».

Як паводле Сталіна «Ў нас няма ваеннапалонных, у нас ёсьць толькі здраднікі», гэтаксама сёньня ў Лукашэнкі: «Тыя, хто ўцяклі за мяжу — гэта не апазыцыя, гэта здраднікі». А хто ня ўцёк — тыя ў турмах. (І павінны ўспрымаць гэта як належнае, «бо ўсе рэвалюцыянэры прайшлі цяжкі шлях».)

...Афіцыйна абвешчаны ў Беларусі «Год народнага адзінства» адлічвае апошнія тыдні. Лічба палітвязьняў набліжаецца да 900.

Валянцін Жданко
www.svaboda.org

КРЫЗІС

ЛУКАШЭНКА РЫЗЫКУЕ СТРАЦІЦЬ РЭШТКІ ЭЛЕКТАРАТУ

Што павінны адчуваць прыхільнікі Лукашэнкі, якія дзесяцігодзьдзямі жывуць паняцьцямі «парадку», «чыстых вуліц» і «мірнага неба», назіраючы, як мігранты беспакарана разбураюць ходнікі і кідаюць камянямі ў паліцыю пры поўнай падтрымцы беларускіх сілавікоў?

«Міграцкі крызіс» быў патрэбны менскаму рэжыму для вырашэньня сваіх палітычных праблемаў зь легітымнасьцю — і, як выглядае, доўгатэрміновыя электаральныя наступствы цяперашнюю ўладу ня вельмі хвалявалі. Урэшце, даўно ўжо гучыць думка, што меркаваньні беларусаў гэты рэжым ужо ў прынцыпе не турбуюць.

Проста ў некаторыя крытычныя моманты ўлада мусіць рабіць тое, што безумоўна не супадае зь нейкімі глыбіннымі настроямі нават яе «жалезнага» электарату, — але грамадзкую думку даводзіцца ігнараваць дзеля нейкай канкрэтнай тактычнай мэты.

Мяркуйце самі. Я не люблю слова «ксэнафобія» — яно занадта часта выкарыстоўваецца неабгрунтавана, і праз гэта яго значэньне і сутнасьць размываецца. Але факт у тым, што ў большасьці беларусаў існуе пэўны недавер, скажам мякка, да людзей з рэгіёну Блізкага Ўсходу і па-другое, існуе пераважна нэгатыўнае стаўленьне да мігрантаў, якія імкнуцца трапіць у Эўропу

Так, падчас міграцкага крызісу 2015–16 году 60 працэнтаў апытаных беларусаў адказалі, што мігрантаў нельга пускаць у Эўропу. Далей, працытую з артыкула Дракахруста пра стаўленьне да розных нацыянальнасьцяў, — «Самым блізкім этнасам былі расейцы, наступныя за імі — украінцы і палякі, потым народы краінаў Эўропы, амэрыканцы і габрэі. А далей — прорва, апытаньні дэманстравалі гіганцкую сацыяльную дыстанцыю з выхадцамі з Азіі і Афрыкі, і адным з самых далёкіх беларусам этнасаў былі арабы, якія складаюць значную долю цяперашняй міграцкай плыні, якая ідзе празь Беларусь».

І што мы бачым апошнія тыдні? У дзяржаўнай прапагандзе людзі з тых рэгіёнаў, найбольш далёкія і незразумелыя беларусам, абвяшчаюцца лепшымі сябрамі, нявіннымі ахвярамі Захаду; прадстаўнікі Блізкага Ўсходу проціпастаўляюцца заходнікам як станоўчыя героі адмоўным.

… Усе сацыялягічныя апытаньні паказваюць, што касьцяк прыхільнікаў Лукашэнкі — гэта прыхільнікі жорсткага парадку. Гэта тыя людзі, якія апраўдвалі нават бесчалавечныя паводзіны сілавікоў у жніўні 2020 году, рэпрэсіі супраць людзей у 2021-м — бо ўсё ж дзеля «парадку», дзеля «краіны». «Парадак», «чыстыя вуліцы» і «мірнае неба над галавой» — гэта бессэнсоўная прапагандысцкая трыяда, якая зараз актыўна падрываецца дзеяньнямі мігрантаў сумесна зь беларускімі сілавікамі.

Як павінны глядзець прыхільнікі Лукашэнкі, сілавікоў і «парадку» на тое, як мігранты парушаюць усе магчымыя беларускія законы пры поўным спрыяньні беларускіх сілавікоў? Яны знаходзяцца ў памежнай зоне, дзе знаходзіцца нельга, яны сьпілоўвалі там дрэвы, яны спрабавалі гэтымі дрэвамі тараніць польскую мяжу, прабіваць памежны плот. Яны адкрыта жадаюць перайсьці мяжу нелегальна, у абыход усіх беларускіх і польскіх законаў. А апошнія дні яны ў жывым эфіры разьбіраюць ходнікі і кідаюць камянямі ў паліцыю.

І гэта ў дзяржаве, дзе саджаюць на рэальны тэрмін за сарваную маску зь сілавіка, дзе саджаюць за чырвоныя кеды і шкарпэткі, дзе даюць суткі за добрыя словы пра свайго выкладчыка на выпускным вечары.

Вы, магчыма, скажаце, што ўсё гэта даўно ня важна, бо сапраўдныя прыхільнікі Лукашэнкі настолькі замбаваныя, што будуць падтрымліваць яго, што б ён ні рабіў. Не зусім так. Мы маглі назіраць, як з прычыны пэўных дзеяньняў улады ад электарату Лукашэнкі адвальваліся ладныя кавалкі.

У 2017 годзе — пасьля антыдармаедзкага ўказу. У 2020 годзе — пасьля пагардлівага стаўленьня Лукашэнкі да ковіду і ягоных ахвяраў, пасьля парадаў лячыцца трактарам, хакеем і гарэлкай. Летам 2020-га — пасьля арышту прэтэндэнтаў у прэзыдэнты, перад выбарамі. Усё гэта адслойвала ладныя ільдзіны ад айсбэрга пад назвай «давер да Лукашэнкі».

Міграцкая атака, ды яшчэ ў такой форме, пярэчыць усім глыбінным каштоўнасьцям і ўстаноўкам кансэрватыўных прыхільнікаў Лукашэнкі. Можна канстатаваць, што цяперашні рэжым ігнаруе пачуцьці нават сваіх самых зацятых прыхільнікаў.

Віталь Цыганкоў

Заснавальнік: Салодкі Сяргей Аляксандравіч
Рэдактар: Шчамлёў Аляксандр Міхайлавіч

Адрас рэдакцыі: 211262, Шумілінскі раён, п/а Амбросавічы.
Тэл. 3-73-74, маб. +375299870742.
Газета выдаецца з верасня 2000 г.

Падпісана да друку 28.11.2021 у 18.30
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца пры дапамозе аднадумцаў.
Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.